

ROČ. 1936

ČÍSLO 2

**BIBLICKÉ
ÚKOLY**

lovin. sazba pov. Fed. pošt. a tel. č. 78044/Vl.
z 27. XI. 1929 Poštovní úřad Brno 6.

BIBLICKÉ ÚKOLY

pro 2. čtvrtletí 1936

Život a učení Pána Ježíše

VI

Dary třinácté soboty
jsou pro oddělení Čínské

Marka

Biblické úkoly. • Pomůcka ke studování Bible. • Vychází čtyřikrát
v roce. • Předplatné Kč 9.— ročně. • Jednotlivá čísla Kč 2.30 •
Vlastním nákladem vydává ADVENTNÍ NAKLADATELSTVÍ
V BRNĚ, Střední 10

Sabbath-School-Lessons bohemian, Second Quarter 1936.

Pro
VELKÝ TÝDEN MISIJNÍ
doporučujeme:

„Habeš a její osud“

novou brožuru, která vylučuje život a obyčeje tamějšího lidu a poukazuje i na jeho náboženskou stránku. — Cena Kč 6.—

„Zdroj útěchy“

první číslo „Hlasatele Pravdy“ v nové úpravě.

Dvoubarevný obraz. — Cena Kč 1.—

Knihy:

„Znamení poslední doby“ váz. Kč 20.—
brož. Kč 15.—

„Myšlenky s hory blahoslavenství“ váz. Kč 10.—
brož. Kč 8.—

„Boží stát?“ brož. Kč 5.—

Nezapomínejte na

»STRÁŽ SIONSKOU«

náš církevní časopis, který mimo důležitých článků výchovných a zpráv z díla misijního, otiskuje postupně knihu „Křesťanská střídmost“ i jiné. — Předplatné na rok Kč 15.— — Odbírejte a čtěte všichni.

Podobenství o zlých vinařích

1. Co Ježíš řekl kněžím a starším lidu o jednom hospodáři? Jakou péči věnoval hospodář své vinici a jak ji chránil? Komu ji pronajal a kam odešel? Mat. 21, 33

V podobenství představuje hospodář Boha, vinice lid židovský, vinaři židovské kněží a vůdce, plot zákon Boží, věž chrám. — Věž v podobenství byla pomocí pro strážce. Je to vhodný obraz díla židovských vůdců v jejich postavení jakožto strážců stáde Božího.

2. Kdy poslal pán vinice své služebníky k vinařům? Proč? V. 34

3. Jak se vinaři zachovali k služebníkům? V. 35. 36

„Jako vinaři zabili služebníky, které pán vinice poslal, aby vzali užitky, tak Židé zabili proroky, které k nim Bůh poslal, aby je vedli ku pokání. Zabili jednoho posla za druhým. O smyslu podobenství nemohlo tudíž býti pochybnosti a co následovalo potom, bylo neméně důležité.“ (Desire of Ages 596)

4. Co jest praveno v jiné zprávě o zacházení se služebníky hospodáře? Mar. 12, 2—5

5. Koho poslal hospodář naposledy? Kolik měl synů?

Jak očekával, že se budou chovati k němu vinaři? V. 6

6. Co pravili vinaři, když viděli syna? Mat. 21, 38

7. Jak se zachovali k synu? V. 39

Toto třetí počínání si vinařů, kteří se zdráhali dáti svému Pánu, což jest jeho, dává znáti, jaké hrozné následky jsou toho, když někdo nastoupí zlou cestu. Když tak zle nakládali s prvními služebníky, jistě nezamýšleli ve svých úmyslech jíti tak daleko. Ale jejich žádost, míti ovoce zahrady sami, ustavičně vzrůstala. Povolováním této žádosti připravovali cestu horšímu zlu: chtěli míti vinici sami. Zlé zacházení s prvními služebníky je zatvrdilo k zločinu, zabiti také syna. Každý hřích, dá-li se mu v životě místo, dříve nebo později ovládne člověka úplně.

8. Jakou otázku dal Ježíš kněžím a starším? V. 40

9. Co oni odpověděli? V. 41

Pán si nedá uloupiti ovoce zahrady. Když někteří zamítnou pozvání milosti, budou nabídnuta jiným. Vinice, kterou první vinaři zneužívali, bude dána těm, kteří Pánu dají očekávaný užitek.

10. Na které místo Pisma Pán poukazoval? V. 42

„Když uvedl proroctví o zavrženém kameni, poukazoval Kristus na skutečnost v dějinách Izraele. Bylo to ve spojení se stavbou prvního chrámu. Ačkoli to zvláště poukazovalo na první příchod Kristův a na Židy to mělo mocné působiti, je to přece naučením pro nás. Při stavbě chrámu Šalomounova byly kameny pro stavbu připraveny v lomů; když byly dopraveny na staveniště, nebyly od řemeslníků otesávány, nýbrž od stavitelů položeny na místo. K základu stavby dopraven byl kámen zvláštní velikosti i tvaru; stavitelé však nemohli proň nalézt místo a nemohli jej přijmouti. Protože jim ležel v cestě, byl jim obtížný. Dlouho byl zavrženým kamenem. Ale když stavitelé chtěli položit kámen úhelný (rohový), dlouho hledali kámen dost veliký, pevný a vhodného tvaru, který by tam mohli položit, aby na něm mohla spočinouti veliká tíha. Kdyby špatně volili pro toto důležité místo, byla by v nebezpečí celá stavba. Musili nalézt kámen, který by odolával vlivu slunce, mrazu i bouři. Bylo vyhlédnuto několik kamenů, ale ty se pod velikým tlakem drobily, nebo nemohly snést náhlu změnu vzduchu. Konečně byla pozornost obrácena na kámen tak dlouho zavržený. Byl dlouho vydán slunci, vzduchu i bouři, ale nebylo viděti ani nejmenší trhliny. Stavitelé prohlíželi tento kámen. Obstál v každé zkoušce a obstojí-li ve velkém tlaku, má býti vzat jako úhelní kámen. Zkouška byla učiněna, kámen obstál a byl dán na určené místo, kam se úplně hodil.“ (Desire 597)

11. Jak potom Pán použil podobenství o vinařích? V. 43

12. Co se stane, když někdo padne na tento kámen? Co se stane, když na někoho padne? V. 44

13. Čím měl býti Kristus Izraeli podle proroctví? Izai. 8, 13—15

14. Jak jinak prorok poukazoval na Krista? Izai. 28, 16 (viz 1. Petr. 2, 3—5)

15. Co porozuměli kněží a starší? Mat. 21, 45

**16. Co se pokoušeli učiniti? Co jim v tom zbraňovalo?
V. 46. Mar. 12, 12**

K uvažování: Jaké ovoce měl přinést lid izraelský? Jaké je z toho naučení pro nás?

2. úkol. — 11. dubna 1936. Z. s. 18.46

Královská svatba; daň

1. S čím Ježíš srovnal království nebeské? Mat. 22, 1. 2
2. Proč vyslal služebníky pán v podobenství? S jakým výsledkem? V. 3

Podle východního zvyku byli hosté pozváni nějakou dobu před svatbou; když bylo vše připraveno, byli vyzváni, aby přišli.

„Pozváni k hostině vykonali uředníci Kristovi. Pán vyslal dvanáct a potom sedmdesát, aby zvěstovali, že království Boží jest blízko, a aby vybízeli lid činiti pokání a věřiti evangelium. Ale pozváni nebylo dbáno. Ti, kteří byli k hostině pozváni, nepřišli.“ (Gleichnisse 305)

3. Jaké poselství poslal král skrze jiné služebníky? V. 4

Pisatelka předcházející poznámky poukazujíc na druhé pozvání, praví k verši 4:

„To bylo poselství, jež bylo Židům přineseno po ukřižování Kristovu; ale lid, který tvrdil, že jest zvláštním lidem Božím, zavrhl evangelium, které mu bylo přineseno v síle Ducha svatého. Mnozí to učinili velmi posměšně. Jiní, zavrhlše slávu Páně, byli nad nabízeným spasením a odpuštěním roztrpčeni, že se postavili proti nositelům poselství. Nastalo veliké pronásledování. Mnozí muži a ženy byli uvrženi do vězení a někteří z poslů Páně, jako Štěpán a Jakub, byli zabiti.“ (Gleichnisse 305)

4. Jak se pozvaní zachovali? Co učinili? V. 5. 6

5. Jak byli potrestáni ti, kdož zneuctili krále a s jeho služebníky zle nakládali? V. 7

„Nad Židy vyslovený rozsudek přišel na ně v zničení Jerusalema a v rozptýlení lidu.“ (Tamtéž str. 306)

6. Co pravil král služebníkům? Jaký rozkaz jim dal? V 8. 9

7. Jak byl rozkaz vykonán? V. 10

„Třetí pozvání k hostině jest kázání evangelia pohanům. Služebníci královi vyšli „na cesty a shromáždili všechny, kteréžkoli našli, zlé i dobré.“ Byla to smíšená společnost. Někteří z nich neměli skutečně k hostiteli více úcty než ti, kteří pozvání vůbec nepřijali. Hosté, kteří byli pozváni první, nemohli — jak se domnívali — obětovati své světské přednosti, aby se zúčastnili hostiny královny. A někteří mezi těmi, kteří pozvání přijali, myslili jenom na to, aby sami z toho měli užitek. Přišli, aby měli užitek z hostiny, ale nijak s nepřáli uctíti krále.“ (Gleichnisse 306)

8. Koho viděl král, když přišel pohleděti na hodovníky? V. 11

„Když král vešel, aby pohleděl na hodovníky, byla zjevena skutečná povaha všech. Pro každého pozvaného hosta bylo připraveno svatební roucho. To byl dar od krále. Obléknutím tohoto roucha osvědčili hosté úctu k hostiteli. Jeden muž však přišel ve svém obyčejném oděvu. On se zdráhal připravit tak, jak to král žádal. Pohrdl rouchem, které pro něho bylo draze připraveno. Tím urazil svého Pána.“ (Gleichnisse 306)

9. Co řekl král muži bez svatebního roucha? Jak ta slova působila? V. 12

„Svatebním rouchem, o němž jest v podobenství řeč, jest čistá, neposkvřená povaha, jakou budou míti následovníci Kristovi. Církvi jest dáno, aby se oblékla v roucho čisté, stkvoucí, aby byla církví slavnou, nemající poskvrny ani vrásky, aniž co podobného. Ale „roucho čisté“, praví Písmo, „jest ospravedlnění svatých“. Je to spravedlnost Kristova, jeho čistá povaha, která jest vírou udílena všem, kteří Její přijímají za svého Spasitele.“ (Gleichnisse 308)

10. Co potom řekl král služebníkům? Kolik je povolanců a vyvolenců? V. 13. 14

„Pohleděním na hodovníky, jež král podnikl, jest znázorněn vyšetřující soud. Hodovníky na slavnosti evangelia jsou ti, kteří vyznávají, že slouží Bohu, jsou to ti, jejichž jména

zapsána jsou v knize života.... V dobč, kdy lidé žijí ještě zde na zemi, koná se v nebesích vyšetřující soud. Život všech, kteří vyznávají, že jsou jeho následovníci, bude před Bohem podroben vyšetřování; všichni budou zkoušeni podle zpráv v knihách nebeských a osud jednoho každého bude rozhodnut podle skutků jeho." (Gleichn. 306. 308)

11. O čem se radili farizeové? Koho použili ku provedení svého úmyslu? Jak zdánlivě nechali vyjádřiti svou úctu? V. 15. 16

Herodiáni byli členové židovsko-politické strany, která stála při Herodesovi. Zastávali názor, že je to správné dávatí římskému císaři daň, ale farizeové to popírali. Obě strany se spojily v odporu proti duchovní říši Mesiášově.

12. Co se tázali po svém zalichocení se? V. 17

13. Jakou otázkou Ježiš ukázal, že poznal jejich úmysl? Co si nechal ukázati? V. 18. 19

14. Co se potom tázal? V. 20

15. Co odpověděli? Jakou zásadu Ježiš zdůraznil? V. 21

„Slova Spasitelova: Dávejte tedy... co Božihu, Bohu, bylo ostrým pokáráním zchytralých Židů. Kdyby byli věrně plnili své povinnosti k Bohu, nebyli by se stali národem rozptýleným a podaným cizí moci. Římská vlajka nebyla by vlála nad Jeruselemem, římsští strážci nebyli by stáli v branách a římský vladař nebyl by v jejich zdech. Židovský národ pykal za své odpadnutí od Boha.“ (Desire 602)

16. Jak působila slova Ježišova? V. 22

„Špehčři očekávali, že Kristus přímo odpoví na jejich otázku. Kdyby byl řekl, že je to proti zákonu, dávatí císaři daň, byl by býval udán u římských úradů a zatčen pro vzpouru. Kdyby však byl uznal za správné, dávatí daň, byli by Jej obžalovali u lidu, že pohrdá zákonem Božím. Teď však byli zmateni a poraženi. Jejich úmysl byl zmařen. Když na svou otázku dostali takovouto odpověď, nezbyvalo jim nic jiného než mlčeti.“ (Desire 602)

17. Jaká jest povinnost křesťana k vrchnosti? Řím. 13, 1; 1. Petr. 2, 13. 14

18. Kdy křesťan nemůže uposlechnouti vrchnosti? Skt. 5, 29; Dan. 3, 8—18

K uvažování: Svatební roucho na hostině Beránkově. Jak je lze obdržeti? Naše vlastní spravedlnost. Izai. 64, 6. Náš správný vztah k vrcholnosti.

3. úkol. — 18. dubna 1936. Z. s. 18.57

Příkázání; dar chudé vdovy

1. Kdo poslouchal Ježíšův rozhovor s Židy? Co zákoník viděl? Co se tázal? Mar. 12, 28

Farizeové byli muži velikých známostí. Opisovali rozličné části Písma. Práví se, že při této práci byli tak opatrní, že „sčítali a srovnávali písmenka, aby byli jistí, že nic nebylo vynecháno ani přidáno.“ V dobách Kristových byli mnozí lidé závislí na zákonících, kteří jim musili vysvětlovati Písma.

2. Které příkázání Pán označil za nejpřednější? V. 29. 30

3. Co pravil o druhém příkázání? V. 31

4. Jak zákoník přijal slova Ježíšova? V. 32

5. Jak vychvaloval plnění zákona Božího? V. 33

6. Jak Pán odpověděl zákoníku, který své přesvědčení vyjádřil před kněžími a staršími? V. 34

„Ježíš se radoval z upřímnosti zákoníkovy, který se nebál své přesvědčení vyjádřiti před rozhlášenými kněžími. Když viděl, že moudře odpověděl, pravil mu: „Nejsi daleko od království Božího.“ Zákoník byl blízko království Božího, protože uznával, že spravedlnost jest Bohu milejší než zápaly a oběti. On však musil poznati Krista jako Syna Božího a vírou přijmouti sílu k činění skutků spravedlnosti.“ (Desire 608)

7. Jakou otázku dal Kristus farizeům? Co odpověděli? Mat. 22, 41. 42

8. Jaké otázky jim potom dal Ježíš? V. 43—45

„Když Kristus odpověděl na otázku zákoníkovy, shlukli se farizeové k Němu. On se jich tázal: „Co se vám zdá o Kristu? Či jest syn?“ Tato zkušební pro ně otázka měla ukázati, zda Jej pokládají za člověka anebo za Syna Božího. Jednohlasně

odpověděli: „Davidův“. To bylo jméno, jež v proroctví bylo dáno Mesiášovi.“ (Desire 608)

Odpověď farizeů bylo správná. Ježíš byl Synem Davidovým, neboť pocházel z rodu královského. Židé by jej byli bez pochybnosti přijali jako syna Davida a svého krále, kdyby byl zamýšlel vysvobodit je z poddanství římského a učiniti je samostatným národem. Lid Jej často nazýval synem Davidovým. — Farizeové nemusili býti tak zmateni, kdyby byli věřili, že Ježíš, narozený v Betlemě, jest Synem Božím i potomkem Davidovým.

9. Čeho se nikdo nemohl odvážiti? V. 46

10. Jak Pán varoval před zákoníky? Jak na sebe obraceli pozornost? Mar. 12, 38. 39

11. Co Kristus odsoudil? V. 40

Totéž pokárání postihne nyní mnohé, kteří předstírají, že jsou velmi pobožní. Jejich život poskrvněn jest sobectvím a lakomstvím, ale oni všecko přikrývají pláštikem zdánlivé čistoty a po nějakou dobu klamou své bližní. Boha však nemohou oklamati. On čte v srdci každého člověka a každý bude souzen podle svých skutků.“ (Desire 614)

12. Co pozoroval Ježíš, když učil v chrámě? V. 41

V nádvoří chrámovém byly pokladnice před sloupy, které podpíraly galerii. Lid měl ve zvyku přinést do chrámu dary a dáti je do pokladnic. Tak měli bohatí příležitost ukázati, co dávají, aby za svou stědrosť byli od lidí chváleni.

13. Či dar jest zvlášť uveden? V. 42

„Šart byl nejmenší peníz, jaké Židé používali a měl cenu asi 10 haléřů.

14. Co Pán pravil o daru vdovy? V. 43

15. Podle čeho Pán cení naše dary? V. 44

Ježíš viděl dary, které byly přinášeny a znal jejich cenu. Viděl to „mnoho“, co mnozí bohatí dávali. On také viděl to málo, co přinášeli chudí. On viděl ještě mnohem více. Dobře cenil dary, podle toho, jak byly přinášeny. Necenil je podle toho, kolik bylo dáno. Kristus hleděl do srdce dárce a viděl, co bylo pohnutkou jejich dávání. Jak tyto dary byly dávány, rozhodovalo, zda u Pána jsou malé nebo velké. Bohatí dávali

něco málo ze svých přebytků, ale chudá vdova ze svého málo dala všechno, co měla — svou živnost.

K uvažování: Láska jest polhnutkou pravého vyplnění zákona.
Kdo jest Kristus? Láska projevuje se v činech.
Pravá cena darů.

4. úkol. — 25. dubna 1936. Z. s. 19.08

Pán Ježíš předpovídá budoucí děje

1. Jakým výrokem ukončil Ježíš svou rozmluvu s farizeji v nádvoří chrámovém? Mat. 23, 39

„Slova Kristova kněžím a starším: „Aj, zanechává se vám dům váš pustý“, naplnila jejich srdce hrůzou. Byli sice bezstarostní a lhostejní, ale ve své mysli zabývali se stále více otázkou, co tato slova mají znamenati. Cítili, že se blíží veliké nebezpečí, ale nemohli tomu věřiti, že nádherný chrám chloubou celého národa židovského, brzy by měl býti v ssutinách. Také učedníků zmocňovaly se zlé předtuchy a úzkostlivě čekali na vysvětlení Ježíšovo.“ (Desire 627. Leben 355)

2. Nač upozorňoval jeden z učedníků, když vycházeli z chrámu? Mar. 13, 1

„Když učedníci vycházeli s Pánem z chrámu, obrátili jeho pozornost na nádhernou stavbu. Kameny byly z čistého krásného mramoru úplně bílé a ohromně veliké. Jedna část zdi odolala obležení Nabuchodonozorovu. Stavba zdála se nerozbitná, takže učedníci nemohli rozuměti tomu, co Pán pravil.“ (Desire 627)

3. Co hrozného pravil Kristus o této stavbě? V. 2

Když Ježíš mluvil o zničení chrámu, lid židovský žil ještě v pokoji. Ale jeho slova splnila se za 40 let. V r. 70. po Kr. římské vojsko pod velením Tita oblehlo Jerusalema a dobylo město. Jeden voják hodil oknem hořící pochodeň do chrámu a cedrem obložené zdi brzy byly v plamenech. Vojsko pokračovalo ve svém ničivém díle, až chrám i město srovnány byly se zemí.

4. Kam šel Ježíš se svými učedníky? Co se Jej učedníci tázali? Mat. 24, 3

Učedníci se asi domnívali, že tyto tři události: zničení chrámu, druhý příchod Kristův a skonání světa budou zároveň; proto se ptali, kdy se to stane a jaká budou znamení. — Ve své odpovědi spojil Kristus vyličení dvou událostí — zničení Jerusalema a svůj druhý příchod — udav znamení, podle nichž poznati lze jejich blízkost. Jelikož děje při prvním příchodu Kristovu, které vyvrcholily zničením Jerusalema a zachráněním křesťanů, v mnohém podobají se těm, které budou oznamovati jeho druhý příchod, mají mnohé předpovědi Pána Ježíše v odpovědi, dané učedníkům, dvojí význam: poukazují na zničení Jerusalema i na jeho druhý příchod.

5. Jakou výstrahu nejprve dal a proč? V. 4. 5

Dějepisec Flavius praví, že tehdy mnozí předstírali, že mají vnuknutí od Boha; tak svedli mnohé z lidu, aby s nimi šli na poušť, že tam dostane se jim znamení od Boha o vysvobození z moci Římanů.

„Slova Ježíšova se splnila po jeho smrti. Dějiny praví o mnohých falešných prorocích, kteří až do zničení Jerusalema znepokojovali lid. Ale výstraha Ježíšova týká se také našich dnů; tytéž svody, kterých satan používal před zničením Jerusalema, byly ve všech dobách a stále se opakují.“ (Desire 628. Leben 356)

6. Co učedníci měli slýchat? Proč se neměli kormoutiti? V. 6

7. Co se mělo dále státi? Jak to Kristus označil? V. 7. 8

8. Co následovníci Ježíšovi zakusí ve všech národech? V. 9

„Skrze své služebníky dal Bůh lidu židovskému poslední příležitost k obrácení se. Zjevoval se skrze své svědky, když byli zatýkáni, vyslýcháni a vězněni. Soudcové však nad nimi vynesli rozsudek smrti. Svět nebyl hoden takových lidí a Židé, usmrtivše je, znovu křížovali Syna Božího. To se bude opakovati. Úřady vydají zákony, jimiž náboženská svoboda bude obmezena. Budou si přivlastňovati právo, které náleží jenom Bohu. Budou se domnívati, že mohou zotročiti svědomí, které má ovládati jenom Bůh. Již nyní s tím začínají a budou v tom

pokračovati, až dasáhnou hranic, které nebudou moci překro-
čiti. Bůh zastane se svého věrného lidu.“ (Desire 629. Leben
357)

9. Co se stane mezi následovníky Kristovými? V. 10

10. Co učiní falešní proroci? V. 11

„Pravý prorok jest ústy Páně a zjevuje jenom to, co mu
od Boha bylo dáno. O starých prorocích čteme, že Duch
Kristův byl v nich. Duch proroctví jest svědectvím Ježíše
Krista. Praví proroci jsou toliko nástroji, skrze něž se Kristus
ústně nebo písemně obrací k svému lidu. Falešní proroci na-
proti tomu klamou.“ (Znamení 48).

11. Co způsobuje rozmnožená nepravost? V. 12

12. Jaké zaslíbení jest dáno těm, kteří vytrvají? V. 13

13. Jaké veliké dílo má býti vykonáno? Co se potom
stane? V. 14

Pozoruhodné jest, jak se toto dílo splňuje v naší době.
Nyní jest konáno v 325 zemích a ostrovech, v 539 řečech a
nářečích. Od r. 1926 proniklo do 283 řečí. Tedy za každých
10 dnů jedná řeč. V r. 1934 vkročili jsem do 30 zemí a ostrovů,
kde dříve nebylo pracováno; tím přibylo 35 řečí, v nichž jest
těmto lidem hlásáno evangelium.

K uvažování: Jistota splnění proroctví. Nebezpečí svodu a
klamu. Následky nepravosti. Co mohou činiti ku
podpoře rozšíření evangelia?

5. úkol. — 2. května 1936. Z. s. 19.19

Zkáza Jerusalema; znamení druhého příchodu Kristova

1. Jak Ježíš dále poukazoval na zkázu Jerusalema? Mat.
24, 15

Poukaz na proroctví Danielovo vztahuje se na Dan. 9,
24—27, kde jest řeč o 70 týdnech — 490 letech, které začaly
na podzim r. 457 př. Kr. a sahali do r. 34 po Kr. Od té doby
zvěštovali apoštolové slovo Boží nejenom Židům, ale také

pohanům. Smrtí Kristovou na kříži skončily starozákonní oběti v zemišské svatyni, což bylo potvrzeno roztržením opony chrámové na dvě.

2. Co měli činiti křesťané v Judstvu, vidouce splnění proroctví Danielova? V. 16

3. Jak rychle měli utéci V. 17. 18

V dějinách se dočítáme, že římský vojevůdce Cestius při obléhání města, utábořil se proti nejpevnějším místům, proti paláci a chrámu. Pojednou bylo obléhání zastaveno a vojsko odtáhlo. To se zdálo nevysvětlitelné a přičítalo se to vyšší moci. Věřící poznali v tom od Krista předpovědné znamení a utekli z města, než je Titus zničil; ani jeden z nich nezašlyl.

4. Zač se měli křesťané modlit, se zřením k těžké době a svatosti zákona? V. 19. 20

Modlitby křesťanů byly vyslyšeny. Všecko se stalo tak, že věřícím v útěku nepřekáželi Židé ani Římané. Když Cestius odtáhl od města, Židé pronásledovali jeho vojsko, takže křesťané měli příležitost utéci z Jerusalema. V okolí nebyli nepřátelé, kteří by křesťany mohli zadržeti.

5. Na jaké soužení Kristus upozornil? V. 21

Počínaje od zkázy Jerusalema, ukazoval Kristus, co se stane před jeho druhým příchodem. „Veliké soužení“, o kterém mluvil, jest období 1260let, známé jako temný středověk, kdy miliony dítek Božích ukrutným způsobem byly usmrceny. Dan. 7, 25; Zjev. 12, 6. 13. 14

6. Pro koho měla býti tato doba ukrácena? V. 22

Tato doba papežské nadvlády začala v r. 538 po Kr. a skončila r. 1798. Kristus ale pravil, že doba bude ukrácena. Reformace za dnů Lútherových a jeho společníků, byla splněním slov Ježíšových, neboť hrozné pronásledování skončilo v polovici 18. století.

7. Co budou svědkové tvrdit a činit? Jak mocné budou jejich svody? Proč by nás neměli svést? V. 23—25

8. Jakým slovům nemáme věřit? V. 26

9. Jak Ježíš vylíčil svůj příchod? V. 27

Příchod Ježíšův nemůže býti napodoben. Satanu jest nemožné napodobiti příchod Kristův, jak jest vylíčen v Pismě.

Kristus varoval svůj lid a nikdo nemusí býti sveden falešným učením.

10. Jak Ježíš svou výstrahu zdůraznil? V. 28. Luk. 17, 37

Zde mluví Kristus o důležité zásadě věčné spravedlnosti. Zkáza, která přišla na Jerusalem a tehdejší pokolení a ještě přijde na pokolení poslední, nepříjde jako libovolný trest uraženého Boha, ale jako nevyhnutelný následek osudu, který si lidstvo samo zvolilo. Učedníci rozuměli, že Pán předpověděl zkázu, ale nechápali její příčinu a proto se tázali: „Kde, Pane?“ Kristus odpověděl: „Kde bude tělo, tam se shromáždí i orlice.“ Jinými slovy: Kde kalich nepravosti některé osoby, některého města, národa anebo pokolení jest naplněn, tam přichází soud Boží.

11. Jaká znamení měla se ukázati po soužení? Mat. 24, 29

R. 1798 končilo období 1260 let. Krátce před tím přestalo pronásledování lidu Božího. Devatenáctý květen r. 1780 jest v dějinách známý jako „temný den“ a 13. listopad 1833 bylo podivuhodné padání živčzd.

12. Co se potom ukáže? Co se bude dít? V. 30

V tomto verši není přímo praveno, co bude znamením Syna člověka. Služebníci Boží však to bylo ukázáno a ona píše: „Brzo se objevil veliký bílý oblak, na kterém seděl Syn člověka. Když jej bylo viděti ještě vzdálený, vypadal tento oblak velmi malý. Anděl pravil, že je to znamení Syna člověka. Když se však přibližoval k zemi, mohli jsme viděti tu neobyčejnou slávu a velebnost Ježíšovu, když vyjel — vítěze —, aby zvítězil. Zástup svatých andělů se zářícími korunami na hlavě provázel Jej na jeho cestě. Žádná řeč nemůže vylíčiti slávu tohoto pohledu.“ (Zkušenosti 246)

13. Co bude úlohou andělů, když se ozve trouba Boží a mrtví vstanou? V. 31; 1. Tes. 4, 16. 17

K uvažování: Vážnost doby, ve které žijeme. „Jací býti máte ve svatých obcováních?“ 2. Petr. 3, 11

*koním...
je...
...
...*

Napomenutí k bedlivé přípravě

1. Jakým podobenstvím Ježíš zdůrazňoval znamení, daná učedníkům? Mat. 24, 32
2. Jaké naučení z něho dával? V. 33
3. Co pravil o pokolení, které uzří tato znamení? V. 34

Pokolení za časů Kristových, které Jej zavrhllo, bylo pokolením, které se mělo dočkatí zkázy Jerusalema. Ono pokolení jest obrazem pokolení, žijícího v poslední době, které odmítá poselství o Kristovu návratu a proto právě tak jistě zahyne, jako nevěřící zástupy v Jerusalemě. Onomu starému pokolení byla dána výstražná znamení, ale ačkoli je viděli, nechtěli věřiti a činiti pokání. Tak tomu bude s pokolením, žijícím v poslední době, které uzří splněná proroctví; nepomine, až se všecko naplní.

4. Jak Ježíš zdůraznil věčné trvání slova? V. 35
5. O čem nikdo neví, ačkoli lze znáti blízkost příchodu Kristova? V. 36
6. S kterou dobou jest srovnána doba před druhým příchodem Kristovým? V. 37. 38

„Hříchy, které přivodili pomstu Boží na svět před potopou, jsou také nyní. Bázeň Boží vymizela ze srdcí lidských a na jeho zákon pohlízejí lidé s lhostejností a opovržením. Světské smýšlení tehdejšího pokolení podobá se pokolení nynějšímu. Bůh neodsoudil lidstvo před potopou, že jedli a pili; k uspokojení jejich tělesných potřeb dal jim dostatek plodin zemských. Jejich hřích záležel v tom, že tyto dary přijímali a nebyli za ně Dárci vděční a hověli bezuzdným žádostem. Manželství bylo dovoleno; ono bylo v řádu Božím a jedno z prvních zřízení, která Bůh učinil. Dal jim o tom zvláštní naučení a oděl to svatostí a krásou; ale toto naučení přišlo v zapomenutí, manželství bylo zneužíváno a hověno v něm vášním. Podobné okolnosti jsou nyní. Co samo o sobě jest dovoleno, jest zneužíváno v službě hříchu.“ (Patr. a proroci 92. 93)

7. Co znamená výrok „a nevěděli?“ V. 39

Pokolení, žijící za času Noé, nezahynulo proto, že by nebylo slyšelo výstrahu o blížící se potopě; slyšeli ji tak dlouho, až jim to bylo starou pohádkou. „Nevěděli“, protože nevěřili Božím poselství. Zavrhli slovo Boží jako nejisté a dílo Noé pokládali za bláznovství. Proto byli překvapeni, když přišla potopa. Tak tomu bude i na konci světa.

8. Jak jest ukázáno rozdělení lidu v době soudu? V. 40. 41

Tyto verše bezpochyby poukazují na soud vyšetřující, kdy knihy nebeské budou otevřené a osud každého bude na věky rozhodnut. Příčina, proč jeden bude přijat a druhý zavržen, záleží v tom, že jeden své hříchy vyznal, Pánu denně sloužil, na příchod Kristův čekal a se připravoval. Druhý nečinil nic takového a není tedy připraven.

„Konec doby milosti nastane, když muži a ženy půjdou za svými denními povinnostmi a obchody. Změna nemusí se hned projevit v zevních znameních. Lidé budou zdánlivě vše konati dále jako dříve. Muži půjdou do svých obchodů, závodů a dílen jako dříve. Ženy budou pracovati, ozdobovati se a konati návštěvy tak jako nyní. Děti si budou hráti a učit se, veseliti a proskakovati. Svět nebude vědět, kdy dveře jsou zavřeny. Dveře korábu Noé byly sedm dní zavřeny dříve, než vody potopy přišly na zem, kdy nebylo na oblaze ani mráčku a nic nevěstilo o neštěstí. Noé a ti, kteří byli s ním v korábu, věděli, že jsou zavřeni; posmívající se svět nevěděl, že je navždy vyloučen; zvěděli to pozdě. Tak bude i příchod Syna člověka.“ (Heralds of the King 119)

9. Jak ukazuje Pán nutnost bdělosti? V. 42. 43

10. Jací mají být následovníci Ježíšovi? Proč mají být stále připraveni? V. 44

Nikdo neví dne ani hodiny, kdy Ježíš skončí svou službu ve svatyni svatých v nebesích. O tomto dni, pro lidstvo tak důležitém, ví jenom Otec. (Skt. 1, 6. 7) V ten den navždy bude rozhodnut osud jednoho každého, buď k životu nebo k smrti. Jak vážný to den!

„Když Ježíš skončí své dílo prostřednické pro lidi, jest budoucnost všech rozhodnuta... Přijde to náhle na všechny. Kdo zamešká duši svou očistiti poslušenstvím pravdy, bude

nalezen spící. Byli znavení bděním a čekáním a stáli se lhosejní k příchodu svého Mistra.“ (Test. II. 191)

11. Co bude činiti věrný služebník při čekání na svého Pána? Co jest o něm praveno? Jakou vezme odměnu? V. 45—47
12. Co budou říkatí někteří služebníci ve svém srdci? Jaké ovoce přinášejí takové myšlenky? V. 48. 49
13. Čím bude takový služebník překvapen? S kým vezme svůj díl? V. 50. 51

K uvažování: Jak se mohou připravit na příchod Páně? Nebezpečí odkládání přípravy. Význam podobenství tohoto úkolu.

7. úkol. — 16. května 1936. Z. s. 19.39

Podobenství o desíti pannách

1. Čemu bude podobno království nebeské v době, o které bylo mluveno v poslední části minulého úkolu? Mat. 25, 1

2. Co jest praveno o oněch desíti pannách? V. 2

„Kristus sedí s učedníky na hoře Olivetské. Slunce zapadá za hory a večerní stíny sklánějí se k zemi. Před nimi leží jasně ozářený dům, jakoby k slavnosti připravený. Vycházející záře světla z domu a čekající společnost prozrazují, že brzy přijde svatební průvod. V mnohých zemích na východě konají se svatební hostiny večer. Ženich přivede si svou nevěstu a uvede ji do svého domova. Při záři pochodní jde průvod s nevěstou z domu rodičovského do domu ženichova, kde jest připravena hostina pro pozvané hosty. V ději, na který Kristus pohlíží, čeká zástup na příchod nevěsty a ženicha, s úmyslem, přidati se k průvodu.“ (Gleichnisse 400)

3. Co svědčí o opatrnosti a bláznovství pannen? V. 3. 4

Pozorujme rozdíl v přípravě bláznivých a opatrných pannen; to jest důležitou věcí v tomto podobenství. Bláznivé nevzali olej, ale opatrné ano. Všechny měly

TEOLOGICKÝ SE

začátku naplněny byly olejem; ale polovice pannen nepočítala s prodlením ženicha.

4. Co se stalo, když ženich prodlíval? V. 5

V r. 1844 odebral se Kristus, nebeský ženich, k svatbě. Od té doby jeho vyznávající přátelé čekali na jeho návrat ze svatby. Ještě jenom maličko a vyšetřování bude skončeno. „Když případy těch, kteří vyznávají, že jsou následovníci Kristovi, jsou rozhodnuty, pak a nikoli dříve skončí doba zkoušek a dveře milosti budou zavřeny. Tedy krátká věta: „Které hotovy byly, vešly s ním na svatbu. I zavřiny jsou dveře“, vede nás poslední službou Spasitele v době, kdy veliké dílo vykoupení lidstva bude dokonáno.“ (Gr. Kampf 514)

5. Jaký křik nastal o půlnoci? V. 6

V knize „Zkušenosti a vidění“ jest na str. 200 vhodné vysvětlení: „Slyšela jsem hlas anděla, řkoucího: Aj, ženich jde, vyjděte proti němu! — To bylo volání půlnoční, které dodávalo moci poselství druhého anděla. Byli andělé posláni s nebe, aby povzbuzovali svaté, na mysli klesající a aby je připravovali pro to veliké dílo před nimi. Nejnadanější muži nebyli prvními, kteří přijali poselství. Byli andělé posláni k nejpokornějším, nejoddanějším duším, které přiměli k provolávání: „Aj, ženich jde, vyjděte proti němu!“ Bylo jim uloženo, aby s tímto provoláváním si pospíšili. A oni zvěstovali poselství v moci Ducha svatého, probouzejíce na mysli klesající své bratry. Toto dílo nezáleželo v lidské moudrosti a učenosti, nýbrž v moci Boží; a jeho svatí, kteří toto volání slyšeli, nemohli odporovati. Duchovně nejvíce prospívající přijali poselství nejprve a ti, kteří dříve byli v díle, byli posledními, kteří je přijali a pomáhali zesilovati ono provolání: Aj, ženich jde, vyjděte proti němu!“

6. Co učinily všechny panny? V. 7

„Všech deset pannen vyšlo ženichovi vstříc. Všechny měly lampy a nádoby na olej. Určitou dobu nebylo mezi nimi viděti žádného rozdílu. Tak je to i s církví, která žije před druhým příchodem Kristovým. Všichni znají Písmo. Ale jako to bylo v podobenství, tak je tomu i nyní. Nastává doba prodlení; víra jest zkoušena, a když zazní volání: „Aj, ženich jde, vyjděte proti němu“, mnozí jsou nepřipraveni. Nemají

oleje ve svých nádobkách a ve svých lampách. Nedostává se jim Ducha svatého." (Gleichnisse 403)

7. Co žádaly bláznivé panny od opatrných? Jak odůvodňovaly svou žádost? V. 8

„Lidé, představeni bláznivými pannami, nejsou pokrytci. Váží si pravdy, podporují ji, cítí se přitahováni k těm, kteří pravdu znají, ale nepoddali se působení Ducha svatého..... Je to třída lidí, kteří v době nebezpečí budou říkati: „Pokoj a bezpečnost“. Ukolébávají své srdce v bezpečí a nepomýšlejí na nebezpečí. Když budou ze svého spánku vyburcováni, poznají, čeho se jim nedostává a prosí jiné, aby jim pomohli v jejich nedostatku; ale v duchovních věcech nikdo jiný nemůže nahraditi nedostatek.“ (Tamtéž 404)

8. Co odpověděly panny opatrné? Jakou radu daly bláznivým? V. 9

Nepřemýšlíme-li hlouběji, zdá se odpověď opatrných pannen sobecká; ale olej nemohl býti udělen. Ačkoli panny moudré litovaly ty bláznivé, nemohly pomoci jejich nedostatku, neboť dary milosti čili Ducha svatého nelze přenést.

„Osobní povahu nemůže člověk dáti jinému. Nemůžeš mi dáti trpčlivosti, ani mne podpírat v hodině mé úzkosti. Jest zajisté mnoho, co pro sebe navzájem můžeme vykonati. Nikomu však nemůžeme dáti vlastnosti, které máme, ale jinému se nedostávají.“ (Taylor)

9. Co se stalo, když bláznivé odešly kupovati olej? Jaké přednosti dostalo se těm, které byly hotové? Co se potom stalo? V. 10

10. Co činily bláznivé panny, když se vrátily? V. 11

11. Jakou odpověď obdržely? V. 12

„Neismutnější slova, jaká kdy dolehla k sluchu smrtelných lidí, jsou slova odsudku: „Neznám vás.“ Jediné společenství Ducha, které jste zanedbali, mohlo by vás spojití s radostným zástupem při svatební hostině. Nemůžete býti účastni oné hostiny. Její záře dopadala by na zaslepené oči a slavnostní zvuky přicházely by k hluchým uším. Zjevená tam láska a blaho nevzbudily by žádnou radost v srdcích ohlušených od světa. Jste z nebe vyloučení, protože se nehodíte do jeho společnosti.“ (Gleichn. 407)

12. Jakým napomenutím Kristus ukončil podobenství? V. 13

„Čekejme na návrat našeho Mistra a bděme, aby nás nenašel spící, když náhle přijde. Kterou dobu zde Pán miní? Nikoli dobu svého zjevení se v oblacích nebeských, kdy najde lid spící. Nikoli, zde mluví o době, kdy skončí svou službu ve svatyni svatých v nebeské svatyni, odloží své roucho kněžské a obleče roucho pomsty.“

Jak zcela jinak byli by si počínali mnozí (ospalí a bezstarostní), kdyby byli věděli, že prostřednická služba Kristova v nebesích tak brzo skončí! Jak by toho byli pamětliví! Mistr, který všecko viděl předem, dal vhodnou výstrahu v napomenutí: **Bděte!** Co neurčitěji pravil, že přijde náhle a neočekávaně. Proto neurčil přesně dobu svého příchodu, abychom nezapomínali na denní přípravu a ve své pohodlnosti nečekali na dobu, kdy by podle našeho mínění musil přijít a tak abychom zameškali své připravení se. **Bdětež tedy, neboť nevíte.**“ (Test. II. 190. 191)

13. Co řeknou při příchodu Páně ti, kteří byli připraveni? Izai. 25, 9

K uvažování: Proč má křesťan bdít: Tělo je slabé (Mat. 26, 41). Srdce převrácené (Jer. 17, 9). Nepřítel lstivý (1. Petr. 5, 8; 2. Kor. 2, 11). Svět láká (2. Tim. 4, 10; 1. Jan. 2, 15). Pán to přikazuje.

8. úkol. — 23. května 1936. Z. s. 19.49

Podobenství o hřivnách

1. Jakým podobenstvím potom znázorňoval Ježíš své království? Mat. 25, 14

Podobenství o hřivnách jest vysvětlením doby čekání, která jest mezi odejitím Kristovým z této země a jeho druhým příchodem. Podobenstvím o desíti pannách jest zdůrazněna nutnost ustavičné přípravy na návrat Páně. Podobenstvím o hřivnách jest ukázáno správné využití času v jeho nepřítomnosti. Slova „kupčetež, dokud nepřijdu“ (Luk. 19, 13),

ukazují, že toto podobenství sahá až do skonání světa, jako podob. o desíti pannách.

2. Jak muž rozdělil statek, odcházející na cestu? V. 15

„Hřivny nerozdělil podle své nálady. Kdo jich může použít pět, obdrží pět. Kdo může zhodnotit jenom dvě, dostane dvě. Kdo může dobře použít jenom jednu, vezme jednu. Nikdo nemůže naříkat, že neobdržel více hřiven; neboť ten, který každému dal jeho, bude uctěn použitím darů, ať byly malé nebo velké.“ (Gleichnisse 324)

3. Co učinil ten, který dostal pět hřiven? V. 16

4. Jakou zkušenost učinil ten, který dostal dvě hřivny? V. 17

Od nikoho není požadováno víc, než aby věrně a pilně použil schopností od Boha mu daných. Schopnosti a dary rozmnožují se používáním. Bůh očekává, abychom schopnosti, které nám dal, nejenom zachovali, ale také rozmnožili.

5. Co učinil ten, který obdržel jednu hřivnu? V. 18

„Ten, který obdržel nejmenší dar, nechal jej nepoužitý. V tom jest výstraha pro všechny, kteří se domnívají, že jejich nepatrné dary budou omluvou v díle Kristově. Kdyby mohli konat něco velikého, rádi by to podnikli, ale že mohou konat jenom malé věci, pokládají to za správné nečinit nic. Ale klamou se. Udělením svých darů zkouší Pán povahu. Muž, který zameškal použití svou jednu hřivnu, ukázal se jako nevěrný služebník.“ (Gleichn. 351)

6. Co učinil pán služebníků? V. 19

7. Jakou zprávu dal služebník, který dostal pět hřiven? V. 20

8. Co mu řekl pán? V. 21

9. Jak zněla zpráva toho, který dostal dvě hřivny? V. 22

10. Jak byl i on pochválen? V. 23

11. Co řekl služebník, který dostal jednu hřivnu? V. 24

12. Co učinil s penězi svého pána? V. 25

13. Na co pán důrazně poukazoval? V. 26

Pán pravil: „věděl jsi;“ to znamená, tvůj výrok jest platný a já tě budu soudit podle tvých vlastních slov. (Luk. 19, 22) Co uvádíš jako omluvu, mělo ti právě býti podnětem, abys sobě počínal jinak.

14. Co měl služebník učiniti? V. 27

15. Co přikázal pán? V. 28. 29

Nepoužití hřivny jest pokládáno za ztrátu. Kdo zanedbal příležitost, tomu bude odňata. Úd, který není používán, slábne; stojaté vody vysychají nebo začnou páchnouti; nečinná mysl pozbude své síly.

16. Co se stalo s neužitečným služebníkem? Co k tomu pán dodal? V. 30

„Rozsudek nad služebníkem zněl: Vezměte od něho tu hřivnu a dejte tomu, kterýž má deset. Zde, jakož i při odměně věrných služebníků, není ukázána jenom odměna konečná, nýbrž také v tomto životě. Jak je tomu ve světě přirozeném, tak i v duchovním: každá síla, která zůstala nepoužita, slábne a zaniká. Činnost jest zákonem života; zahálka jest smrt..... Mnozí, kteří nepracují pro Krista, uvádějí jako omluvu svou neschopnost k této práci. Učinil je Bůh tak neschopné? Nikoli! Neschopnost způsobena byla nečinností a z vlastní volby stali se neschopnými.“ (Gleichn. 360—362)

K uvažování: V knize „Kristova podobenství“ na str. 324 čteme: „Zvláštní dary Ducha nejsou jedinými dary, které jsou v podobenství znázorněny hřivnami. Jsou to všechny dary, ať vrozené nebo osvojené, tělesné i duchovní.“ Zde jsou některé jmenovány: Duchovní schopnosti, řeč, vliv, čas, zdraví, síla, peníze, přívětivost a dobrota.

9. úkol. — 30. května 1936. Z. s. 19.57

S o u d

1. Kdo bude Ježíše doprovázeti, až přijde v slávě? Kam zasedne? Mat. 25, 31

Velmi slavný bude návrat Ježíšův na tuto zem. Nebesa budou prázdná, neboť všichni andělé budou tvořiti slavný doprovod. Se svým nejlepším chápáním sotva si můžeme představit, jak slavná to bude událost. Kristus přijde a „všichni svatí andělé s Ním“. Ve Zjev. 5, 11 jest praveno

o tomto nesčíslném zástupu: „Byl jich počet stokrát tisíc tisíců a desetkrát stotísíců.“ Na hlavě bude mítí Kristus nádhernou korunu a jeho obličej zářiti bude jako slunce o poledni.

2. Kdo před Něj bude shromážděn? Jaké rozdělení nastane? V. 32

Oddělení ovci od kozlů nebo spravedlivých od bezbožných bude rozhodnuto ve vyšetřujícím soudu, který se nyní koná v nebesích. Svým denním počínáním se v tomto životě rozhodujeme, na které straně konečně budeme státi.

3. Kde budou spravedliví a kde nespravedliví? V. 33

„Pastýř odděluje ovce od kozlů, aby ovce od nich netrpěly; u Ezech. 34, 17—24 jest praveno, co činí kozlové; jimi jsou znázorněni lidé zlí a ovce tiší.“ (Dächsel)

4. Co král řekne těm na pravici? V. 34

O vyplnění tohoto verše čteme ve „Zkušenostech“ na str. 40: „Zatím, co satan seřaďuje své vojsko, jsou svatí ve městě, hledíce na krásu a slávu ráje Božího. Pán Ježíš jest v jejich čele a vede je. Viděla jsem v duchu, jak pojednou nás Pán opustil, ale brzo slyšeli jsme jeho milostný hlas, an praví: „Pojďte, požehnaní Otce mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od počátku světa!“ I shromáždili jsme se kolem Pána Ježíše a právě, když zavřel brány města, byla nad bezbožnými vyslovena kletba. Brány byly zavřeny. Potom svatí upotřebili svých křídel a vystoupili na zdi města. Ježíš byl také při nich. Jeho koruna byla překrásná a zářivá, ano byla sedmerojevná. Koruny svatých byly z čistého zlata a ozdobeny hvězdami. Obličej je jejich zářili slávou, neboť byli přesným obrazem Ježíšovým. Když povstali a všichni společně vyšli na zeď města, byla jsem uchváčena tím pohledem.“

5. Proč Král dal těm na pravici dědictví? V. 35. 36

Jest velmi důležité znáti, že každý člověk může konati službu, podle které Král vyslovil rozsudek. Slova „jednomu z bratří těchto mých nejmenších“ zdají se naznačovati, že služba mohla býti prokázána jenom následovníkům Kristovým; ale tato slova nesmějí býti vykládána tak úzkoprse. Ačkoli Krista a jeho následovníky pojí zvláštní pouto lásky, Kristus uzná ducha pomoci při každém, i kdyby to nebyl křesťan.

„I mezi pohany mnozí chovají ducha dobrotivosti; dříve nežli k nim proniklo slovo života, chovali se k misionářům přátelsky, ba sloužili jim s nebezpečím vlastního života. Mezi pohany jsou i tací, kteří ve své nevědomosti klanějí se Bohu, jimž lidé nikdy nepřinesli světlo pravdy; ti nezahynou. Ačkoli neznají napsaný zákon Boží, jeho hlas mluvil k nim skrze přírodu a oni činili to, co požaduje zákon. Jejich skutky dokazují, že Duch svatý dotkl se jejich srdci a jsou pokládáni za děti Boží.“ (Desire 638)

6. Jak spravedliví vyjádřili své překvapení? V. 37—39

„Přívětivá slova, pohledy soucitu, projevy uznání byly pro mnohé bojující, osamocené dítě lidské, jako číše vody studené pro duši žíznící. Slovo povzbuzení nebo skutek laskavosti velice by přispěl k ulehčení břemen, která těžce doléhají na znavená ramena. Právě štěstí lze najíti v nezištné službě. Každé slovo a každá služba tohoto druhu zapsaná jest v knihách nebeských, jako by tím bylo poslouženo samému Kristu.“ (Zeug. II. 102)

7. Jak jim Král odpoví? V. 40

8. Co Král řekne těm na levici? V. 41

Slovu „věčného“ ve verši 41 a 46 musí býti rozuměno tak, že působení jest věčné. Oheň bude věčného působení, neboť bezbožné na věky zničí. (Mal. 4, 1) Život může býti věčný jenom tehdy, když nikdy nepřestane. Jsou tedy jen dvě možnosti: věčný život nebo věčná smrt.

9. Proč mají jíti do ohně věčného? V. 42. 43

10. Co řeknou Králi? V. 44

11. Jaká odpověď jim bude dána? V. 45

„Mnozí by to pokládali za velikou přednost, kdyby mohli navštívit místa, kde Kristus trávil svůj pozemský život. Ale my nemusíme choditi do Nazareta, Kafarnaum nebo do Betány, abychom šli cestou Ježíšovou. Jeho šlépče můžeme viděti u lůžek nemocných, v chyších chudých, v ulicích velkoměsta i všude, kde srdce lidská touží po útěše... Tato práce jest zanedbávána, jelikož mnozí mladí následovníci Kristovi nevyspěli z prvních počátků křesťanské zkušenosti. Oheň, který hořel v jejich srdci, když jim Ježíš pravil: „Odpouštějí se tobě hříchové tvoji“, nebyl by uhasl, kdyby byli pomáhali

nouzi trpícím. Mnohá síla mládeže, která jest pro ni nebezpečná, mohla by býti řízena tak, aby byla ku požehnání. V úsilí, činiti dobře jiným, zapomíná člověk na sebe." (Desire 640)

12. Co potom zakusí spravedliví a co bezbožní? V. 46

K uvažování: Jak můžeme sloužiti členům své rodiny? Jak sousedům a přátelům? Jak cizím a těm, kteří jsou v daleké zemi?

10. úkol. — 6. června 1936. Z. s. 20.04

Spiknutí proti Ježíšovi ; přípravy na přesnice

1. Na jakou slavnost poukazoval Kristus po rozmluvě s učedníky na hoře Olivetské? Co se při tom mělo státi? Mat. 26, 1. 2

Ježíš se připravoval na poslední boj knížetem temnosti. Jeho veřejná činnost končila. Toužil po svých učednících a shromáždil je, aby jim dal všecka naučení, která mohli pochopiti. Mnohé, co by jim byl rád řekl, nevyšlo s jeho rtů, neboť oni nebyli připraveni. Jeho hodina přišla, ale oni nebyli na to připraveni.

2. Kdo se shromáždil u Kaifáše? V. 3

Ze zpráv Písma svatého lze poznati, že zjevuje hlavní události, jak v kruhu Ježíšově s jeho učedníky, tak i mezi Židy, vedenými satanem, s nímž se ve svém spiknutí úzce spojili.

3. Jaká rozhodnutí se stala v radě? V. 4. 5

Zamýšleli zajmouti Krista lstí, klamem nebo jiným tajným způsobem, aby o tom lid nevěděl. Lid pokládal Ježíše za proroka a většina Jej měla za Mesiáše. Rada se proto nesměla odvážiti zajmouti Jej veřejně, neboť lid by se mohl vzbouřiti a Ježíše vysvoboditi.

4. Kdo tehdy ovládl Jidáše? Luk. 22, 3

5. K čemu byl puzen a proč šel ke kněžím? V. 4

„S ošklivostí pohlížime na zradu Jidášovu, ale on představuje veliké množství těch, kteří se postavují pod korouhev

Ježíšovu, ale ve skutečnosti jsou jeho nejhoršími nepřátely. Koří se jenom vlastnímu já a penězům, a jméno Ježíšovo používají k zastření svých zlých činů. Sebe i Spasitele prodávají za nepatrnou výhodu světskou.“ (Spirit of Prophecy III. 82)

6. Jak přední kněží přijali Jidáše? Co s ním mluvili? V. 5

„Příběh Jidášův ukazuje smutný konec života, kterým však Bůh mohl býti uctěn. Kdyby byl Jidáš zemřel před svou poslední cestou do Jerusalema, by by býval hoděn místa svého mezi dvanácti a velmi by jej byli, pohřešovali... Jidáš měl zvláštní zálibu v penězích; ale nebyl vždy tak špatný, aby byl pokládán za schopného takového činu. Ducha sobeckého živil v sobě tak dlouho, až jím byl cele ovládnut, až jeho láska k penězům byla větší než láska k Pánu. Protože se stal otrokem peněz, oddal se satanu, který jej použil k svému zlému dílu.“ (Desire 716. Leben 422)

7. Co bylo umlučeno? V. 6; Mat. 26, 15. 16

„Krátko před přesnicemi zpečetil Jidáš smlouvu s kněžími, vydati Ježíše v jejich ruce. Bylo smlučeno zajmouti Ježíše na některém osamělém místě, kam chodíval na modlitbu. Od slavnosti v domě Šimonově měl Jidáš příležitost přemýšletí o svém předsevzetí. Zrada byla smlučena a čekalo se jen na provedení. Jidáš se svého úmyslu nevzdal. Za třicet stříbrných — což byla kupní cena otroka — vydal Pána slávy v pohanění a na smrt.“ (Desire 716. Leben 422)

8. Co se tázali učedníci Pána? V. 17

9. Kdy bylo ustanoveno jedění beránka? 2. Mojž. 12, 3—14

10. Co tím bylo nastíněno z života Ježíšova? 1. Kor. 5, 7b

„Přesnice (fáze) měli býti památkou a také předobrazem, poukazující zpět na vysvobození z Egypta a vpřed na veliké vysvobození, které Kristus vykonal vykoupením svého lidu ze jha hříchu. Beránek poukazoval na Ježíše Krista, v Něm jest naše jediná naděje na vykoupení.“ (Patr. a pror. 272)

„Spasitel si přál slaviti tuto památku sám s učedníky. Věděl, že přišla jeho hodina; on sám byl pravým Beránkem velikonočním, a v den, kdy beránek měl býti jeděn, měl býti obětován. Hotovil se píti kalich utrpení a přijmouti křest. Zbý-

valo Mu ještě jenom málo hodin a ty chtěl ztrávit ve společenství se svými milovanými učedníky." (Desire 642. Leben 364)

11. Kteří učedníci měli učiniti přípravu? Luk. 22, 8
12. Co se oni tázali? V. 9
13. Jaké poučení obdrželi? V. 10. 11
14. Co se mělo státi podle slov Ježíšových? Co učedníci měli učiniti? V. 12
15. Co shledali při vykonávání rozkazu? V. 13

V Palestině nosily vodu obyčejně ženy. Pro učedníky bylo to tedy zvláštním znamením. Ku přípravě, kterou učedníci měli učiniti, náležel beránek, hořké byliny, nekvašené chleby a víno.

K uvažování: Příčina pádu Jidášova. Ježíš zná záležitosti lidí. Co zná z mého života?

11. úkol. — 13. června 1936. Z. s. 20.09

Spor o přední místa; umývání nohou

1. Co nastalo mezi učedníky, když se připravovali k slavnosti beránka? Luk. 22, 24

„Když učedníci vstoupili do místnosti, byla jejich srdce plná hněvu. Jidáš byl po levici, Jan po pravici Ježíšově. Bylo-li největší místo, chtěl je mít Jidáš; a to mohlo být hned vedle Ježíše.“ (Desire 643)

2. Jak Pán poukazoval na obyčeje ve světě? V. 25
3. Jaké zásady jsou v jeho království? Co pravil o sobě mezi nimi? V. 26. 27
4. Jaké uznání vyslovil učedníkům? Co jim způsobil? V. 28—30
5. Co Ježíš věděl? Jak miloval své? Jan 13, 1

Ježíš věděl, že brzy bude usmrcen. Při této večeři se svými učedníky, chtěl jim ještě mnoho říci; ale oni hned osvědčili, že nejsou připraveni, aby jeho slova mohli slyšeti a jim porozuměti. Jak veliké musilo být přání Ježíšovo, aby

si učedníci vespolek rozuměli a se snášeli, když po celou dobu jeho nezištné služby byli v jeho blízkosti!

6. Co satan způsobil? Jakému úmyslu Otcovu Ježíš cele rozuměl? V. 2. 3

7. Jaký příklad Ježíš dal učedníkům u vědomí všeho? V. 4. 5

„Při slavnosti bylo zvykem, že služebník umyl hostům nohy. I zde byly k tomu učiněny přípravy. Voda i nádoby byly připraveny, ale nebyl služebník. To mělo býti úlohou učedníků. Ale nikdo z nich nepovolil své pýše a nechtěl býti služebníkem... Tento skutek otevřel oči učedníků. Cítili se zahanbeni a pokořeni, neboť rozuměli nevyslovenému pokárání a viděli se ve světle zcela novém.“ (Desire 644)

8. Co se tázal Petr? Co mu Pán odpověděl? V. 6. 7

9. Co zdůrazňoval Petr? Jak odpověděl Pán? V. 8

„Služba, které se Petr bránil, znázorňovala vyšší očištění. Kristus přišel, aby obmyl srdce od poskvrn hříchu. Když si Petr nechtěl nechat umýti nohy, odmítal také toto očištění. Ve skutečnosti zavrhoval svého Pána... Slova: „Neumyji-li ťebe, nebudeš mítí dílu se mnou“, mocně působila na Petra; jeho pýcha a svévole zmizela. Nemohl snést myšlenku, býti od Krista odloučen; to by pro něho znamenalo smrt.“ (Desire 646. Leben 367)

10. Jak Petr potom osvědčil, že si chce nechat posloužiti?

Jak Ježíš dosvědčil, že jeho čin jest více než očištění těla? V. 9. 10

„Když se Spasitel přepásal rouchou, aby umyl prach z noh učedníků, chtěl tímto činem zprostiti jejich srdce žárlivosti, sváru a pýchy; to byl pravý význam umývání. Duchem, jakým byli ovládnuti, nebyli schopni pro společenství s Ježíšem. Dokud by neměli ducha pokory a lásky, nebyli připraveni jíti beránka a býti účastni památky, kterou Spasitel chtěl ustanoviti. Jejich srdce musila býti očištěna. Pýcha a sobectví způsobovaly svár a nenávisť; to vše Ježíš zahladil, když jim myl nohy. Jejich srdce se změnila a když na ně Spasitel pohleděl, mohl říci: „Čisti jste“. Láska a sjednocenost zaujaly své místo; byli skromní a ochotní a mimo Jidáše

všichni připraveni postoupiti jeden druhému vyšší místo. Pak mohli rozuměti slovům Mistrovým.“ (Desire 646. Leben 368)

11. Jakými slovy poukazoval Pán na zrádce? V. 11

„Pokud se to týkalo Jidáše, bylo dílo Kristovo zbytečné; ale nikoli pro ostatní učedníky. Pro ně to bylo mocným naučením pro život. Jeho příklad něžné lásky a shovívání měl stále působiti na jejich obecnství s pokoušenými a bloudícími. Ale je v tom ještě jiné naučení. Při vyvolení dvanácti učedníci si přáli, aby Jidáš byl mezi nimi a s velikými nadějemi pohlíželi na jeho přijetí... Ale způsoby, jaké on chtěl zavést v díle Kristově, byly rázu světského... V osudu Jidáše viděli, k jakému skončení dojde sloužení vlastnímu já.“ (Erziehung 94)

12. O jakém poskvrnění mluvil? Mar. 7, 20—23

13. Co Ježiš pravil učedníkům po umytí nohou? Jan 13, 12. 13

„Kristus chtěl svým učedníkům ukázati, že umývání nohou nijak nesnižilo jeho hodnost. „Vy nazýváte mne Mistrem a Pánem a dobře pravíte, jsem zajisté.“ On, který byl mnohem větší než oni, ukázal pravou cenu sloužení. Nikdo nebyl tak vznešený jako Kristus a přece se snížil k nejpomízejší službě.“ (Desire 649)

14. Co jest umývání nohou pro jeho následovníky? V. 14. 15

15. Jakou zásadu pravého sloužení zdůraznil? V. 16

16. Co přináší taková služba? V. 17

K uvažování: V čem záleží pravá pokora? Jak lze dosáti velikosti? Duch světa jest v rozporu s duchem Kristovým. Zjevování ducha Kristova v denním životě.

12. úkol. — 20. června 1936. Z. s. 20. 12

Ustanovení Večeře Páně; označení zrádce

1. Jaké nové ustanovení dal Ježiš při večeři? Co pravil, když jim podával nekvašený chléb? Mar. 14, 22
Nekvašený chléb a víno představovaly jeho čistou obět.

2. Co činil s kalichem nekvašeného vína a co o něm pravil? V. 23. 24

3. Co potom řekl učedníkům? V. 25

„Když se věřící shromažďují k památce Večeře Páně, jsou přítomní neviditelní poslové... Kristus jest přítomen skrze Ducha svatého, aby vtiskl pečeť svému ustanovení... Všichni, kdo tuto božskou přednost zameškávají, vezmou škodu... Smlouva byla potvrzena krví Kristovou, a ustanovení Večeře Páně mělo učedníkům a následovníkům Kristovým představovati před zraky jeho velikou oběť pro svět... Večeře Páně poukazuje na druhý příchod Kristův. Byla k tomu dána, aby obživovala naději v mysli učedníků.“ (Desire 656—659)

4. Co jest touto památkou vždy připomínáno? 1. Kor. 11, 26

5. Co smutného Ježíš pravil při večeři? Jan 13, 21. 22

6. Jak to působilo na učedníky? Co se tázali? Mat. 26, 22

„Tato slova působila na učedníky jako rána z děla. Jak mají jeho slovům rozuměti? Nepokládali to za možné, že někdo z jejich středu mohl by zraditi Mistra. Proč by Jej zradil a komu? V čí srdci mohl uzrání takový úmysl? Ne, z jejich středu to nikdo nemůže býti!“ (Desire 654. Leben 373)

7. Kde byl miláček Jan? Jaké návěští mu dal Petr? Jan 13, 23. 24

8. Co se tázal Jan? Co řekl Ježíš? V. 25. 26

9. Co se tázal Jidáš? Mat. 26, 25

„Učedníci pohlíželi na sebe, jakoby se tázali, kdo je zrádce; mlčení Jidášovo bylo nápadné. Všichni na něho byli upozorněni. V nastalém neklidu nezaslechl Jidáš otázku Janovu a aby ušel pátravým zrakům učedníků, také se tázal: Zdali já jsem, Mistře? Ježíš odpověděl: Ty jsi řekl.“ (Desire 654. Leben 373)

10. Kdo vstoupil do Jidáše? Co mu Pán řekl? Jan 13, 27

11. Jak si to vysvětlovali učedníci, kteří tomu nerozuměli? V. 28. 29

12. Co učinil Jidáš? V. 30

„Jidáš ustrašen a zmaten nad potvrzením své viny, odešel... Nastala noc pro zrádce, když se odvrátil od Krista a do temnoty šel. Tím byl rozhodnut osud Jidášův. Dokud neopustil Spasitele a učedníky, měl ještě možnost činiti pokání. Nyní však vědomě překročil hranice zlého.“ (Desire 654. Leben 373)

13. Co Ježíš pravil po odchodu Jidáše? V. 31. 32

14. Jak něžně mluvil k učedníkům? Co řekl? V. 33

15. Pokud milování se vespolek bylo novým přikázáním?

Jaké jsou následky zjevování takové lásky? V. 34. 35

Milovati se vespolek nebylo novým přikázáním. Ale nikdy svět neviděl takové lásky, jakou měl Ježíš. Nové na tomto přikázání bylo, „abyste se milovali vespolek, jako já miloval jsem vás“. Jan 13, 1; Řím. 5, 5; 1. Jan 3, 18. 14

16. Čím skončila Večeře? Mat. 26, 30

17. Co Ježíš pravil jedenácti? Co pravil o shledání s nimi? V. 31. 32

18. Jak Petr ubezpečoval Pána věrností? V. 33

19. Co pravil Pán Petrovi? Co tvrdil Petr? Jak se chovali ostatní učedníci? V. 34. 35

20. Co Ježíš činil pro Petra? Luk. 22, 31. 32

„Vychloubačná slova Petrova přiváděla jej vždy více na pokraj zkázy. Znovu mu byla dána výstraha: „Zapřeš, že mne znáš“... Když Petr na dvoře soudcovském pronesl slova zapření a jeho láska i věrnost probuzena byla soucitným, laskavým a bolestným pohledem Spasitelovým, lhalo jej to do zahrady, kde Kristus plakal a modlil se. Když slzy lítosti padaly na místo skropené krví Spasitelovou v smrtelné úzkosti, byla mu oporou slova Kristova: „Já jsem prosil za tebe... a ty jednou obrátě se, potvrzuj bratří svých“. Kristus jej nezanechal v zoufalství, ačkoli, jeho hřích předvídal.“ (Erziehung 90)

K uvažování: Význam umývání nohou a Večeře Páně. Nebezpečí důvěrování sobě. Zapření Krista v denním životě. Podle čeho soudí jiní, že jsme Kristovi učedníci?

Souhrn úkolů

1. Jakým podobenstvím Kristus ukázal, jak s Ním bude nakládáno? Mat. 21, 33—46
2. Jaké pravdy a naučení jsou v podobenství o královské svatbě? Naše povinnost k vrchnosti. Mat. 22, 1—22
3. Na jaké zásadě spočívají všechna přikázání? Podle čeho Pán měří cenu našich darů? Mar. 12, 28—44
4. Jmenuj devět událostí, které podle slov Ježíšových mají oznamovati brzký příchod! Mat. 24, 1—14
5. Jaká další znamení měla oznamovati zkázu Jerusalema a také druhý příchod Kristův a skonání světa? Mat. 24, 15—31
6. Jakým podobenstvím Kristus ukázal, že můžeme znáti blízkost jeho příchodu? Na co bychom v té době měli pamatovati? Mat. 24, 32—51
7. Co bychom se měli učit z podobenství o desíti pannách? Mat. 25, 1—13
8. Jakým podobenstvím Kristus ukázal, že v den soudu všichni musí vydati počet? Mat. 25, 14—30
9. S čím jest srovnáno rozdělení lidstva v soudu? Mat. 25, 31—46
10. Jaké přípravy byly učiněny, aby Ježíš jisti mohl beránka se svými učedníky? Mat. 26, 1—5. 14—19; Luk. 22, 1—13.
11. Co bylo příčinou sporu mezi učedníky? Jaký příklad jim dal Ježíš? Luk. 22, 24—30; Jan 13, 1—17
12. Jakou památku své lásky a obětavosti Kristus zanechal církvi? Mar. 14, 22—31